

อยากเห็นกายทิพย์

หลวงปู่แบน ธนากโร

อยากเห็นพวกเทพพวกกายทิพย์กันมั้ยะหละ มีนะ พวกนักปฏิบัติชอบ อยากเห็นพวกกายทิพย์ อยากเห็นพวกเทพ อยากเห็นพวกเทวดา อยากเกี่ยวข้องกับเทวดา อยากสอนเทวดา ไม่อยากดอกรเห็นกายของเราที่มันหยาบๆ ให้มันชัดซะก่อน เรื่องกายทิพย์มันเป็นเรื่องที่หลัง กายของเราหยาบๆ ตาบอดคลำก็ยังไม่คลำได้ ใจของเราก็ยังไม่เห็น ยังจะอวดเก่ง อยากไปเห็นกายทิพย์ อยากไปเห็นเรื่องเทวดา มันเป็นเรื่องที่น่าขบขัน

ผมของเรามีกิเลส มันหยาบอย่างกะตาบอดเอามือคลำก็ได้ เราก็ยังไม่รู้ว่าผมมีกิเลส ขนมันก็เป็นตัวเป็นตน จนกระทั่งเรียกกันว่าขน เอาใจดู ขนก็ไม่ได้เห็นด้วยซ้ำ เล็บก็เหมือนกัน ฟันก็เหมือนกัน หนังกี่เหมือนกัน เห็นอย่างที่เขาโลกเค้าเห็น นก หนู ปู ปลิง มันก็เห็น เห็นผม เห็นขน เห็นเล็บ เห็นฟัน เห็นหนัง เห็น แล้วเกิดความยินดี เกิดความยินร้าย หมูหมามันก็เห็น เห็นอย่าง

นี้ไม่เรียกว่าเห็น เห็นตามสมมุติ เห็นตามภาษาของโลก ไม่เห็น
อย่างภาษาของธรรมะ

เห็นอย่างภาษาของธรรมะ เห็นแล้วจะไม่เกิดความยินดีใน
สิ่งที่เห็นนั้น จะไม่เกิดความยินร้ายในสิ่งที่เห็นนั้น ผมจะแต่ง
สี่สังฆวรรณะทรวดทรงยังไงก็ช่าง ก็เอาของสกปรกมาแต่ง น้ำอบ
น้ำหอมน้ำย้อมไปทา ก็ไปย้อมไปทาของสกปรกนั้น น้ำอบมันจะ
หอมซักขนาดไหน ประเดี๋ยวประด๋าวกลิ่นมันก็เปลี่ยนแปลงไป
ผมมันก็ยังเป็นผมเหมือนเดิม ย้อมมันเป็นสีดำ ไปย้อมมันเป็นสี
อะไรก็ช่าง มันก็ย้อมของปฏิคุณ เอาของปฏิคุณมาย้อม มันไม่ได้
หอม และมันไม่ได้เป็นสิ่งที่ย้อมนั้น

ดูกายของเราให้มันชัด เห็นชัดตามความเป็นจริงในกายทุก
ส่วน ในกายทุกส่วนไม่จำเป็นจะต้องเห็นชัดไปทุกส่วน เห็นส่วน
ใดส่วนหนึ่งให้เห็นชัดลงไป แล้วมันอาจชัดทุกส่วนเพราะส่วน
ไหนก็เป็นกายเหมือนกัน ส่วนไหนก็เป็นของเกิดมา แก่มา ตาย
เหมือนกัน ส่วนไหนก็เป็นของเกิดของตาย จึงว่าเห็นชัดลงไป
แล้วส่วนใดส่วนหนึ่ง ชัดหมดในกายของเรานี้ ชัดหมดกายทั่ว

โลกธาตุ เพราะกายที่เหน กายที่เหนมันก็เหมือนกับกายอันนี้คือ
เกิดมาตาย

การที่เกิดมันก็อาศัยดิน อาศัยน้ำ อาศัยลม อาศัยไฟ อาศัย
โลก อาศัยของที่มีอยู่ในโลก ท่านจึงว่าสังขาร การรวมตัว รวม
ดิน รวมน้ำ รวมลม รวมไฟ รวมกันเข้า รูปร่างเป็นอย่างนั้นๆ
รูปร่างเป็นอย่างไรรูปร่างนั้นๆ นั้นนะกรรมมันแต่ง กรรมมันปั้น กรรมปั้น
กรรมแต่ง แต่งรูปร่างมาเป็นคน ก็โลกเค้าก็สมมุติว่าเป็นคน แต่ง
รูปร่างมีขนมากมาย มีขาสีขา มีหางเค้าก็เรียกว่าเป็นหมูเป็นหมา
ไป เป็นพวกสมมุติ แต่ความจริงก็คือสังขารกองดิน กองน้ำ กอง
ลม กองไฟมากองรวมกัน จะสมมุติว่าเป็นอะไรก็ช่าง มันไม่เป็น
อย่างสมมุติ ของเกิดมาตาย จะสมมุติว่าเป็นยังไงเค้าก็ตาย ของ
เกิดมาแก้มาเจ็บ จะสมมุติว่าเป็นอะไรเค้าก็แก้ เค้าก็เจ็บ จึงว่า
ร่างกายนี้ไม่เป็นอะไรซักอย่าง จะสมมุติหรือไม่สมมุติ จะสมมุติ
ว่าเป็นอะไร หรือจะสมมุติว่าไม่เป็นอะไร เค้าก็เป็นของเกิดมา
ตาย

สังขารทั้งหลายมันไม่เที่ยง สังขารในเราไม่เที่ยง สังขารทั่วโลกธาตุก็เหมือนกัน เพราะมันเหมือนกัน อาศัยกองดิน กองน้ำ กองลม กองไฟกันขึ้น เหมือนกัน จะมีใจครองหรือไม่มีใจครอง เหมือนกันหมด สังขารทั้งหลายมีใจครอง ไม่มีใจครอง สังขารทั้งหลายรูปร่างหน้าตาอย่างไร จะเป็นสังขารจะเป็นสังขารส่วนหยาบ หมายถึงกองดิน กองน้ำ กองลม กองไฟ จะเป็นสังขารส่วนละเอียดคือความเกิดขึ้นของความคิด เกิดขึ้นของความคิด จะคิดเรื่องอะไรก็ช่าง อันนั้นก็เรียกว่าสังขาร สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดจะเป็นรูปธรรม จะเป็นนามธรรม เรียกว่าสังขารทั้งนั้น

สังขารในเรา สังขารทั่วโลกธาตุ สังขารทั้งหลายเกิดแล้วดับไป เป็นอนัตตา สังขารทั้งหลายเกิดขึ้นมาแล้วดับไป มันไม่เที่ยง สังขารทั้งหลายแล้วดับไป มันเป็นทุกข์ คำว่าไม่เที่ยง คำว่าเป็นทุกข์ คำว่าไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน ดับไป อันนั้นเป็นคำพูด พูดมาจากไหน พูดมาจากความจริง เกิดขึ้น เกิดขึ้นมาจริงๆ ไม่เที่ยงก็ไม่เที่ยงจริงๆ แก่ก็แก่จริงๆ เจ็บก็เจ็บจริงๆ ตายก็ตายจริงๆ แต่

ความจริงความแก่ ความจริงความเจ็บ ความจริงความตายมัน
เป็นธรรมชาติ

ต้นไม้มันเกิดนานมันก็แก่ มันเป็นธรรมชาติอย่างนั้น ต้นไม้
มันเกิดมา มันตาย มันก็เป็นธรรมชาติ เราสมมุติธรรมชาติของสิ่ง
ที่เกิดขึ้นนั้น ว่าเป็นต้นไม้ว่าเป็นคนเป็นสัตว์ สมมุติธรรมชาติ
ของต้นไม้ที่เกิดขึ้นแล้วเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติ เรียกว่า
การแก่ สมมุติความไม่เป็นปกติว่าความเจ็บความไข้ ความ
อาพาธ สมมุติความสลายตัว ความตายว่าเป็นความตาย ความ
จริง ความแก่ ความเจ็บ ความตาย มันเป็นธรรมชาติของสิ่งที่
เกิดขึ้นเท่านั้นเอง แก่ก็เป็นคำสมมุติกัน เจ็บก็เป็นคำสมมุติกัน
ตายก็เป็นคำสมมุติกัน แม้ความเกิดก็เป็นคำสมมุติกัน สิ่งที่เกิด
จริงๆเค้าไม่ได้รู้สึก ไม่ได้รู้เห็นอะไร

ต้นไม้มันเกิด มันก็ไม่ว่ามันเกิด พันธ์ของเราเกิด พันธุ์ว่าพันธ์
เกิดม้วย เกิดมาที่แรกไม่มีพันธ์แล้วพันธ์เกิดทีหลัง พันธุ์ว่าพันธ์เกิดม้วย
ขนผมเราจะถอนเราจะโกน แล้วสิ่งที่มันยาวมานะ มันรู้ว่ามัน
ยาวม้วย เล็บก็เหมือนกัน เดี่ยวเราตัดเดี๋ยวเราขูดๆ ที่มันยาวมัน

หนาออกมา มันรู้ว่ามันยาวม้าย หนังกก็เหมือนกัน มันยึด มันยึด
มันรู้ว่ามันโตขึ้นม้าย มันเหี่ยว มันเหี่ยว มันรู้ว่ามันเหี่ยวม้าย ถ้าม
มันดู! ถ้ามมันดู ถ้ามมันมันจะบอกว่า ถ้ามแล้วใครจะเป็นคน
ตอบ หนังกมันตอบไม่ได้ เราณีแหละเป็นผู้ตอบ เราคือใคร คือใจ
ของเราจะตอบ ใจของเราเป็นผู้ถาม ใจของเราเป็นผู้ตอบ ใจของ
เราศึกษาชัดแล้วจึงตอบมาตามทีเห็นชัดนั้น

ในเรื่องในลักษณะนี้เรียกว่าเป็นการศึกษา ภาวนาคือทำให้
เกิด การทีจะเกิดความรู้ความแจ้งความชัดขึ้นมา จะต้องอาศัย
การศึกษาทั้งนั้น ภาวนานี้ไม่ใช่ทำเหมือนกับหัวตอ ในเมื่อทำบน
หัวตอ หัวตอมันจะรู้เรื่องอะไร มันไม่รู้จนกระทั่งมันเป็นหัวตอ
ภาวนาอยากจะให้ใจรวม ภาวนาอยากจะให้ใจสงบ ถ้าหากว่า
ยังอยากให้รวม อยากให้สงบอยู่ ความอยากยังมีอยู่ในใจตราบ
ใด ความอยากอันนี้แหละมันจะทำให้ความสงบไม่มีโอกาสทีจะ
เกิดขึ้น ละความอยากทุกสิ่งทุกอย่างทีมันมีอยู่ในใจ ละได้แล้ว
ความสงบมันเกิดขึ้นในขณะที่ละความอยากนั้นได้

จึงว่าอยากเห็นเทวดาเห็นยักษ์ เทวดาเป็นกายทิพย์ เป็น
ของกายละเอียด ให้ดูกายหยาบๆนี้ให้เห็นชัดตามความเป็นจริง
เสียก่อน เห็นกายหยาบชัดตามความเป็นจริงแล้ว เรื่องของกาย
ละเอียดไม่ต้องปรารถนา ถ้าหากว่าตาของเรามีที่จะเห็นได้ เมื่อ
นั้นเห็นเอง แม้แต่อยากได้มรรคผล อยากถึงพระนิพพานก็ให้ตัด
ความอยากนั้นเสีย ถ้าหากว่ามีความอยากอยู่ มั่นอดที่จะไป
โมเมไม่ได้ โมเมเป็นอย่างนั้น โมเมเป็นอย่างนี้ โมเมเป็นอะไรต่อ
มิอะไร ในที่สุดก็คือไม่ได้เรื่องอะไร

จึงว่าความอยากมันเหมือนไฟ **กามตัณหา ภวตัณหา**
วิภวตัณหา เรื่องของความอยาก เรื่องของตัณหาทั้งหมด
เหมือนกับไฟ เเผาหมด ของแห้งก็เผา ของสดก็เผา น้ำ ไฟมันก็
ยังเผา มันเผาอย่างไร มันเผาจนกระทั่งเดือน เเผาจนกระทั่งแห้ง จึง
ว่าไฟมันเผาไม่เลือก ตัณหามันก็เผาไม่เลือกเหมือนกัน เเผา
จนกระทั่งสีล ตัณหามันก็เผาจนกระทั่งสีลหมด เเผาสมาธิ
ตัณหามันก็เผาจนกระทั่งสมาธิไม่มีตกค้าง เเผาปัญญา เเผา
จนกระทั่งปัญญาเคยสว่าง เคยใส เคยแจ่ม มองเข้าไปมันมืดไป

หมด ความอยากมันเผาธรรมะ เผาจิต เผาใจ เผามรรคผล
นิพพาน ความอยากอันนั้นเผา

ละความอยากเสียให้หมด ใจเป็นศีล ละความอยากเสีย ใจ
เป็นสมาธิ ละความอยากเสีย ใจเป็นปัญญา ละความอยากเสีย
ใจเป็นมรรคผล จึงว่าความอยากอันนี้ เป็นตัวอันตราย อยากได้
สำเร็จมรรคผล อยากได้เห็นเทพ อยากได้เห็นเทวดา อยากอะไร
ก็คือตัวอยากนั้นแหละคือตัวอันตราย มีแต่จะกดเจ้าของให้ต่ำลง
ไป ให้มีดมนลงไปอย่างเดียว ตราบใดที่ยังละความอยากในจิต
ในใจไม่ได้ ความสว่างกระจ่างแจ้ง ไม่ต้องไปปรารถนา เพราะ
ปรารถนามันก็ไม่เห็น

ผมก็ไม่สนใจไปดู ชนก็ไม่สนใจจะดู เล็บพื้นหนังก็ไม่สนใจ
จะดู กองเกิด กองแก่ กองตาย กองอริยสังฆธรรม กองอริยสัง
ฆธรรมก็ไม่สนใจจะดู นี่อยากให้ใจเคลิ้ม อยากให้ใจเคลิ้มๆจะได้
เห็นเทพเห็นเทวดา ก็เลสมันแลาดขนาดนี้ มันกล่อมคนโง่
จนกระทั่งอยู่ในกำมือ มันกล่อมคนโง่จนกระทั่งอยู่ในกำมือของ
มันได้ ก็เลสมันไม่โง่นะ บางที่มันกล่อมจนพระกรรมฐานนี้

กล่อมจนกระทั่งอยู่ในกำมือ อย่าไปปรารถนาอะไร คุณงาม
ความดี คุณธรรม มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่อยู่ที่อื่น ไม่ใช่อยู่ที่วัด
ไม่ใช่อยู่ที่วัดใดๆ ไม่ใช่อยู่ในประเทศใดๆ ไม่ใช่อยู่ในประเทศ
ไทย ไม่ใช่อยู่ในภาคอีสาน ไม่ใช่อยู่ในภาคเหนือ และไม่ใช่อยู่ใน
ประเทศอินเดีย ศรีลังกาที่ไหนดอก อยู่ในกองเกิด กองแก่ กอง
ตาย กองนี้ อยู่ในกองอริยสังฆธรรมกองนี้

ใครต้องการถึงมรรคถึงผล ให้เอาใจสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับ
กองอริยสังฆธรรมกองนี้ กองมรรค กองผล กองพระนิพพานมี
โอกาสที่จะเจอได้ นี่เพราะอยู่ในกองอริยสังฆธรรมกองนี้เอง จึงว่า
กิเลสนี้มันฉลาดจริงๆ มันจุกจุก มันจุกจุก จุกเหมือนจุกควาย
มันโง่มันก็โง่เหมือนควายอยู่นั่นนะ จุกไปไหนก็ไป จุกไปไหนก็ไป
จุกไปไหนก็ไป! นี่ไปแสวงหาอันนั้นดี อันนั้นดี อันนั้นดี อันนั้นดี
กิเลสมันโกหกหลอกลวงขนาดนั้น มันก็โกหกหลอกลวงได้เฉพาะ
คนโง่! นี่! ควายถ้าหากยังไม่เอาเชือกมาร้อยจุก จะจุกไม่ได้
หนา ควายจะเอาเชือกร้อยจุกก็จุกไป พระกรรมฐานถูกกิเลส

จูงมันก็เหมือนกับควายที่ได้เอาเชือกร้อยจมูกเท่านั้น ไม่ใช่เรื่อง
อะไร กรรมฐานทั้งนั้นแหละ

กรรมฐานนั้นไม่ใช่จะ... โยมก็กรรมฐาน โยมก็มีผม โยมก็มี
ขน โยมก็มีเล็บ โยมก็มีฟัน โยมก็มีหนัง สรูปแล้วพระกรรมฐาน
ทั้งนั้น พระกรรมฐานไม่ใช่ห่มผ้าดำๆ ไปบิณฑบาตตามตลาด
พระบิณฑบาตห่มผ้าดำๆ แยกแยกสะพายบาตรแบกกกลดไป
ตามสถานีรถยนต์ สถานีรถไฟ สถานีดอนเมือง สถานีท่าอากาศยาน
ยานโน่น พระกรรมฐานไม่ใช่อย่างนั้นนะ พระกรรมฐาน
เหมือนกันหมด ใครไม่มีผมมีมัย ใครไม่มีฟันมีมัย ใครไม่มีหนัง
มีมัย นี่! กรรมฐานคืออะไร เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ใคร
ไม่มีเกสา ใครไม่มีโลมา ใครไม่มีนขา ใครไม่มีทันตา ใครไม่มีต
โจ ตโจหนัง หนังฝังเนื้อ ใครไม่มีเนื้อ อัฐิ กระดูก ใครไม่มีกระดูก
นี่แหละ จึงว่าพระกรรมฐานทั้งนั้นแหละ อย่าให้กิเลสมันจูง มันจูง
เหมือนจูงควายนั่นนะ เห็นมัยแหละ ใจควายไม่มีเชือกร้อยจมูก
มันจูงไม่ได้หนา ที่จูงได้ก็เป็นควายที่เอาเชือกร้อยก็จูงไป จูงไป

จูงไปไปภาคเหนือ จูงไปภาคกลาง จูงไปจนกระทั่งนอก จูงไป
จนกระทั่งประเทศศรีลังกา อินเดียนั่น

คิดแล้วก็เป็นเรื่องน่าคิด คิดแล้วก็เป็นเรื่องน่าสลดสังเวช
คิดตามประสาคนไม่มีบุญ ไม่มีวาสนา บุญวาสนาไป
ต่างประเทศกับเขาก็ไม่มี บุญวาสนาที่จะไปกราบสถานที่
ประสูติ สถานที่ตรัสรู้ สถานที่ปรินิพพานไม่มี มันก็คิดตามภาษา
เรา สถานที่ประสูติของพระพุทธเจ้า สถานที่ตรัสรู้ของ
พระพุทธเจ้า สถานที่ปรินิพพานของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า
เกิดก็คือพระพุทธเจ้าตรัสรู้ ก็เลศดับเมื่อไร พระพุทธเจ้าเกิด
มาแล้ว เราๆนี่ก็เหมือนกัน อริยสังฆธรรมนี้ให้มันแจ้งประจักษ์ลงไป
ไป ไม่มีอะไรที่จะดับกิเลสได้ มีแต่อริยสังฆธรรมเท่านั้น พุทโธเบิก
บานขึ้นเต็มทีในเมื่อกิเลสดับไป แล้วจะไปหาที่ไหนสถานที่
พระพุทธเจ้าตรัสรู้ นี่พระพุทธเจ้าเกิด เกิดที่ไหน ก็เกิดที่ใจใน
ขณะที่กิเลสมันดับ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้ที่ไหน ตรัสรู้เมื่อ
กิเลสมันดับไปนั่น พระพุทธเจ้านิพพาน ก็หมายกิเลสดับไปขณะ

ใด ก็ขณะนั้นแหละเรียกว่านิพพานแล้ว แล้วสถานที่ประสูติ ตรัสรู้
นิพพาน อยู่ที่ไหน อยู่ในเมืองอินเดียนั้นหรือ

นี่แหละกิเลส ถ้าหากเมืองอินเดียนั้นเป็นเมืองมรรคเมืองผล
แขกมันก็ไม่เป็นแขกใช้มั้ยะหละ แขกมันก็เป็นพระอรหันต์กัน
หมด แขกมันก็เป็นเทวดากันหมด พูดตามภาษาเราบ้างๆบอๆ
คิดตามภาษาของคนฟังชาน ใครอยากได้ยินได้ฟังก็มา คนไหน
ไม่อยากจะยินได้ฟัง อย่ามาใกล้ เราไม่ปรารถนา เราไม่
ปรารถนา คนฟังชานจะปรารถนาให้คนมาได้ยินได้ฟังได้ใจ โอ
ปนยิโกๆ สวดกันจนกระทั่งคอจะพัง มันแตกมันพังเสียแล้ว มัน
ตายมันก็พังนะ มันใกล้จะตายด้วยกันทุกคน มันยังหายใจอยู่
เท่านั้นเดี๋ยวนี้ ไม่หายใจมันพาพังไปหมดแล้ว

โอปนยิโก ให้น้อมเข้ามา น้อมเข้ามา ทุกสิ่งทุกอย่างที่
พระพุทธรเจ้าทรงตรัสไว้ นั่นเป็นความจริงความจริงทั้งนั้น มีแต่
ส่งไป ส่งไป ส่งไป มันจะไปเห็นอะไร มีแต่กิเลสมันจูงไป น้อม
เข้ามามันก็ไม่เข้า น้อมเข้ามามันก็ไม่เข้า มันจะเข้ายังงี้ กิเลส
มันดึงไป กิเลสมันค้ำเอาไว้ ข้างในมันก็ค้ำ ข้างนอกมันก็ลากไป

แล้วมันจะเข้ามาได้อย่างไร ข้างในมันก็ดันออกไป ข้างนอกก็จุง
ออกไป ดันออกไปไหน ดันออกไปหาอาหารมาให้มัน อะไรๆที่
เค้าว่าดี มันก็อยากได้สัมผัส นั่นแหละออกไปหาให้มัน ออกไปหา
อาหาร

โई!...คิดแล้วก็ป็นน่าสลดสังเวช จิงว่าพระพุทธเจ้าเป็นผู้ที่
ประเสริฐที่สุด และเป็นผู้ที่ป็นประโยชน์แก่โลกอย่างยิ่ง ในเมื่อ
ผู้ใดเข้าถึงพระพุทธเจ้า พระธรรมป็นประโยชน์แก่โลกอย่างยิ่ง
ในเมื่อท่านผู้ใดเข้าถึงพระธรรม พระสงฆ์ป็นใคร ป็นประโยชน์
แก่โลกอย่างยิ่งในเมื่อท่านผู้ใดเข้าถึงพระสงฆ์ เข้าถึง
พระพุทธเจ้า เข้าถึงพระธรรม เข้าถึงพระสงฆ์ นั้นเข้าถึงพระ
ศาสนา นั้นเข้าถึงพระศาสนาแล้วกิเลสมันเข้าไปใกล้ไม่ได้
พุทธานุภาวณะ ธัมมานุภาวณะ สังฆานุภาวณะ อานุภาพ
ของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ กำจัดกิเลสตัณหาออกจาก
จิตจากใจได้หมด แล้วกิเลสตัณหาภายนอกมันจะเข้ามาได้อย่างไร
แม้แต่กิเลสตัณหาภายในมันก็ยังขับไล่ มันก็ยังกำจัดออก ข้าศึก

ที่อยู่ภายในก็ยังสามารถออกให้หมดให้สิ้นได้ และเข้าศึกภายในมัน
จะกล้าเข้ามาหรือ

เรียกว่าพุทธานุภาวณะ อำนาจของพระพุทธเจ้า ถัมมานุ
ภาวณะ อานุกาพของพระธรรม สังฆานุภาวณะ อานุกาพของ
พระสงฆ์ ไม่มีอะไรที่จะมาเสมอเหมือน อะไรที่จะมีอานุกาพเด
ชานุกาพลักษณะไหน เพียงไรก็ช่าง จะกำจัด จะขับไล่กิเลส
เข้าศึกที่มันฝังลึกในจิตในใจ ให้มันหนีไป ไม่จันมันไม่หนี มีแต่
พระพุทธเจ้า มีแต่พระธรรม พระสงฆ์และมีแต่อริยสัจธรรมเท่านั้น
เป็นหลักการที่จะเดินเข้าไปถึงคำว่าพระพุทธเจ้า คำว่าธรรมะ
คำว่าพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้านั้น ให้พากันฟังให้มันชัด หู
มีไช้มียะหละเดี่ยวเนี้ย

หูมันก็หูอะไร หูกระทะ ตาก็มี มันตาบอด หูก็มี มันหูหนวก
เดี่ยวนี้ตาบอดหูหนวกมีเยอะ พระกรรมฐานห่มผ้าดำๆ มันเป็น
การนำโมโหจริงๆนะ บวชเป็นพระกรรมฐานทั้งที่ โลกเค้ายกมือ
สาธุการ เป็นครูเป็นอาจารย์ ยิ่งโง่กว่ากิเลสอันนี้มันใช้ได้ทีไหน
ตายซะยังดีกว่า อยู่ทำไม ตายให้มันแล้วไปเลย มันไม่อับอาย

ชายหน้า มันไม่เป็นเยี่ยงอย่าง มันไม่เป็นเยี่ยงอย่าง มันไม่เป็น
ตัวอย่างที่เป็นในทางหายนะแก่พระศาสนา

เค้าพูดอย่างนี้ใครจะว่าทิลุ้ ใครจะว่ามานะ ใครจะว่ากิเลส
ก็ว่าไปเลย เราพอแล้วแหละ พอในการที่จะให้คนมาใกล้ พอใน
การที่จะให้คนมาได้ยินได้ฟัง เดียวนี้กลัว กลัวคนเข้ามา
เกี่ยวข้อง กลัวความเจริญ มีแต่คิดจะหนี มีแต่คิดจะหนี ใจมัน
เป็นอย่างนั้น จะว่าเป็นกิเลสก็ใช่ ท่านว่าวิภวตัณหาเหรอ ไม่
อยากให้มันเป็น ใครจะว่ายังไงก็ว่าเถอะ อันนี้มันเป็นเรื่องของ
เรา ความจริง เอาความจริงมาพูดจะเสียหายอะไร เราไม่ได้พูด
อวด ไม่ได้พูดว่าอะไร โนนเสียงตึงๆตึงๆ ตึงๆตึงๆ นั่น! ใจมันมืด
ใจมันบอด มีแต่คำหา มีแต่คำหา มีแต่คำหา

จมูกมันยังบอดอีกนะ ของเหม็นของหอมมันก็ไม่วู้ คำก้อง
ข้างที่ยังไม่วู้เลยนะเดี๋ยวนี้ คนจมูกบอดมันจะไปรู้อะไร ตาก็ยัง
บอดอีก หูก็ยังหนวกอีก คำก้องอูจจาอะ มันก็ยังว่า ใจ อันนี้
เหมือนกับขนมอะไรนะ ขนมเปียกปูน สังขาร สังขารทั้งหลายสิ่ง
ที่สัมผัสทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย อันนั้นเป็น

สังขารทั้งหมด เรียกว่าสังขารทั้งหลาย สังขารทั้งหลายเกิดขึ้น
มาแล้วดับไป สังขารที่เป็นส่วนนาม ความไหวตัว การไหวตัว
ของจิต นั่นคือสังขารก่อตัว สังขารที่ก่อตัวขึ้นทั้งหมดอันนั้นก็
เป็นของที่ไม่เที่ยง อันนั้นก็เป็นของที่เกิดขึ้นมาแล้วก็จะดับไป ให้
มันเห็นชัดๆ เห็นชัดลงไป มันจะเกิดอย่างไร มันจะเกิดอย่างไร
มันจะเกิดอย่างไร มันก็เรื่องสังขารการเกิดทั้งนั้น

ถ้าหากว่าไม่รู้มันนี้ ไม่เห็นมันนี้ ไม่รู้ตัวมัน ไม่เห็นตัวมัน
สังขารตัวนั้นแหละ มันเป็นตัวอันตราย มันนี้ก็ยังใง ใจของเรา
มันจะรับรู้หรือมันจะสัมผัส ในเมื่อมันรับรู้ มันสัมผัสใจของเรา
แหละมันจะเป็นไปตามที่มันคิด มันปรุงนั้น ธรรมทั้งหลายเกิด
จากเหตุ คำว่าจิตตัวนี้คือ**จิตตสังขาร** การกระเพื่อมของจิต การ
ไหวตัวของจิตตัวนั้นคือตัวสังขาร ให้รู้ชัดเห็นชัด ถ้ารู้ชัดเห็นชัด
ขณะใดขณะหนึ่ง ความปรุงความแต่งนั้นจะดับทันที ความปรุง
ความแต่งมันดับ และมันสิ่งที่จะเกิดขึ้นให้ใจของเราได้สัมผัส
เกิดความยินดีได้ มันจะเกิดขึ้นได้ยังไง

เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องของมืออยู่ที่นั่น ใจของเราอยู่กับใจ เรา
จะไม่เห็นได้ยังไง ใจ ใจของเราอยู่กับใจ ใจเคลื่อนไหวไปยังไง
เราจะไม่เห็นได้หรอก เราก็ต้องเห็นใช่ไหม นี่ใจมันไม่อยู่กับใจนี้
ไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ต่างประเทศนู่น สหรัฐนู่น ไหนก็ไม่รู้ อินเดียนนู่น
ศรีลังกานู่น คำหัวของเจ้าของ กรรมฐานมันไม่สน มรรคผล
นิพพานอยู่ที่ไหน มันไม่ได้อยู่ในกองอริยสังขารนี้หรอก อะไร
มันจะเป็นธรรมที่เรียกว่าขัดเกลากิเลส มันมีแต่อริยสังขาร
เท่านั้น ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ ไม่เห็นว่าอะไร สถานที่ไหนจะ
เป็นสถานที่ไหนจะเป็นสถานที่ทำให้กิเลสมันสึกมันหกรอ มีแต่
กิเลสมันจะเพิ่มขึ้น ขอให้มันได้รับประทานอาหารที่โอชะรสคือ
สิ่งที่มันต้องการ

สิ่งที่พระพุทธเจ้าท่านต้องการ พระพุทธเจ้าเทศนามีแต่เพียง
เข้าหาสังขารของจริง เพียงเข้าหาอริยสังขาร เพราะมืออยู่ที่เท่านี้
แต่เป็นธรรมเครื่องทำลายเข้าคือกิเลสไป นอกจากอันนี้ไม่มี
เพราะสัตว์โลกทั้งหมดที่มันหลงๆ มันก็หลงกองอริยสังขารนี้
หลงอริยสังขาร ไม่ใช่หลงอันอื่น หลงกองเกิด หลงกองแก่ หลง

กองตาย หลงกามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหาเป็นตัวเป็นตน
หลงว่าเป็นตัวเป็นตน หลงตัวสังขารที่เกิดขึ้นมา มีความต้องการ
มีความปรารถนาว่าเป็นตัวเป็นตน มันหลงอะไร มันอริยสังขาร
ทั้งนั้น มีแต่อริยสังขารเท่านั้นที่จะทำลายความหลงได้

ในเมื่อความจริงมันจริงอย่างนี้อะ แล้วจะไปสู้บล่าอะไรกัน
ธรรมะของพระพุทธเจ้าแทนองค์พระพุทธเจ้า สอนให้แจ้ง
ประจักษ์เช่นนี้ เราอย่าไปฟังแต่กิเลสเรา มันก็มีแต่จะมีดีจะบอด
เพิ่มขึ้นหนักขึ้นไปทุกวันเท่านั้น มีบุญอะไรขึ้นมา นี้ คำว่าบุญใน
วัด บุญอะไรก็ช่าง ต้องมีหัวหมอ คือกิเลสตัวใหญ่ ตัวหมอใหญ่
นี้ มองหาช่องทางที่จะได้ผลประโยชน์ พอเลิกจากการบุญนะได้
เท่าไร นั่น ได้เท่าไร การกุศลกลายเป็นธุรกิจ กลายเป็นขาย
บุญ มันเป็นเรื่องที่น่าสลดสังเวช เครื่องขยายนี้ไม่รู้ก็เครื่อง สนั่น
ห้วนไหวไปหมด อันนี้ก็ยังคงยั้งชั่งในเมื่อมีไว้เพื่ออรรถเพื่อ
ธรรม ตรงนั้นก็จอหนั่งตั้งไว้ ตรงนั้นก็โรงลิเกโรงละคร ตรงนั้นก็
ยังโรงมวย ตรงนั้นก็โรงอะไร โรงเทศ เราก็เรียกกับเค้าไม่คอยจะ
เป็น เสี่ยงสนั่นห้วนไหวไปหมด ใครก็อยากแข่งขัน ดึงคนมา เอา

เสียงดังๆนั่นดัง รวมสิ่งเหล่านี้รวมอยู่ในวัด นี่หรือการทำ (เทพ
ขาดตอน)

...ให้พระศาสนาเจริญเหมือนกัน จึงมีความเห็นบางสิ่ง
บางอย่างที่เรียกว่าไม่ถูกกับพระพุทธเจ้าท่านวางไว้เป็นคำสอน
เดี๋ยวนี้ลูกศิษย์ลูกหาพระเทวทัตนี้รู้สึกว่ายากหนาในความรู้สึก
ของเรา บางที่ประกวดนางงาม ประกวดเทพี ประกวดในวัดก็มี
ประกวดนางงาม ประกวดเทพีก็รู้ๆอยู่ นี่ การนุ่งการห่มมันเป็น
ยังไง เอาไปประกวดในวัด เพื่อต้องการให้คนเข้าวัด คนเข้าไป
เที่ยวในวัด แล้วยังมีการเก็บค่าดูอีก เอาเงินบำรุงวัด เอาเงิน
อย่างนี้มาบำรุงนะ ถึงจะได้เงินก็จริง เอาเงินอย่างนี้มาบำรุงวัด
วัดนั้นก็ไม่มีมงคลหรอก เงินเหล่านี้บางที่เป็นอันตรายแก่ผู้ได้
ชะ เทวดาสาปแช่ง จัดว่าเป็นมิจฉาชีพทีเดียว ไม่เป็นธรรมใน
การแสวงหา ต้องคิดต้องอ่านอยู่เสมอ

เรื่องเหล่านี้มันผ่านมาในความรู้สึก เพราะตาเรามิ เพราะหู
เรามิ มองไปทางไหนเราก็มอง อะไรมาสัมผัสตาเราก็เห็น อะไร
มาสัมผัสหูเราก็รู้ (เทพจบ)

ที่มา: https://youtu.be/Zxmwivj_cXE